

stemme fremtidig over Fæstningen aldeles frit, efter vor egen Overbevisning. Derfor siger jeg, at det ikke behøver at differeres os, om denne Fæstning skal kaldes lovlig eller ej. Denne Fæstning staar for mig som værende ulovlig, indtil det danske Folk har godkendt den. Man kan jo sige, at nu har denne Fæstning været til Afstemning i det danske Folk, nu har det danske Folk ved sidste Valg den 9de April faaet Lejlighed til at afgøre, om det vilde godkende Fæstningen eller ej. Men jeg spørger Dem da: Hvad svarede det danske Folk den 9de April? Sendte det Repræsentanter ind, som vilde godkende Fæstningen? Nej, hvis det havde været Befolkningens Hensigt, saa havde den aabenbart ikke valgt, som den gjorde; saa havde den valgt Medlemmer af Forligspartiet, saa havde den valgt Krigsvenner i fortrinlig Grad, saa havde den valgt dem, som sagde: Fæstningen er nødvendig, det er nødvendigt at fastholde Forliget, det er nødvendigt at blive ved at gaa frem ad den rolige parlamentariske Vej, hvorpaa de to Partier, moderate og Høje, ere staaede ind. Men det var netop dem, der sagde saaledes, der bleve væltede ved sidste Valg, og man satte et Flertal ind, om hvilket man troede, at det vilde stemme mod Fæstningen. Jeg siger derfor, at naar de Herrer i Dag give Fæstningen deres Sanction ved at stemme for dens Vedligeholdelse, har det danske Folk endnu ikke talt. Det har det først gjort, naar det sender et Fæstningsparti ind, men ikke, hvis det sender Repræsentanter ind, der bedrage det danske Folk og løbe fra deres Ord paa Valgdagen.

Formanden (Sofus Høgsbro): Der maa ikke siges, at der kan være Repræsentanter her, som bedrage Folket.

Winblad: Jeg har tilladt mig at freimæve, at Situationen i Nar er, som den var i Fjor, og at den ærede Ordfører, som nu anbefalede en anden Taktik, ikke gør det, fordi der foreligger en ny Situation; men fordi han indtager et nyt Standpunkt til den selsamme Sag. Jeg skal da tillade mig at spørge, hvorfor gør det ærede Medlem det, hvorfor taler det ærede Medlem nu anderledes, og hvorfor vil han nu stemme og handle anderledes end i Fjor? Jeg ved godt, hvilken Undskyldning der er for den Sag — jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil sige det offentlig, men det siges i alt Fald privat, og saa vidt jeg lagde Mærke dertil, kom det ogsaa frem i Udtalelserne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Ving). Dette ærede Medlem er tilbøjeligt til at sige: Vi stemme, som vi

gøre, af Frygt for et nyt Provisorium, vi stemme, som vi gøre, fordi vi ikke ville ind i en ny Kamp om provisoriske Love, fordi vi ikke ville have denne Kamp tagen op igen. Jeg skal dertil sige, at jeg ser paa denne Udtalelse med stor Vællagelse, thi det forekommer mig, at man da ikke alene godkender Fæstningen, men tillige gør een Ting til, nemlig godkender Provisorismen, den provisoriske Politikk som en rigtig Politikk, som man skal tage Hensyn til og bøje sig for. Hvis det er saaledes, at man af Frygt for Provisoriet viger tilbage fra tidligere Standpunkter, viger sine Løfter til Vælgerne og sin tidligere Afstemning, saa er der ikke den Lov, ikke det Krav eller den Fordring, Regeringen kan komme med, uden at vi maa bøje os derfor af Frygt for Provisorer. Naar man her gaar bort fra sig selv og sin Overbevisning af Frygt, saa kan man ogsaa gøre det i mindre væsentlige Ting, og saa gaar det saaledes, at vi i Danmark saa en Politikk, som siger: Hvis Folketinget ikke bøjer sig, hvis det ikke giver efter, saa kommer der Provisorer, og derfor maa Folketinget give efter! Det vilde da blive dette Tings Politikk. Derfor har jeg med stor Vællagelse hørt denne Udtalelse, thi jeg tror, at det maa drage Konsekvenser efter sig, naar man saaledes lader Regeringen forstaa, at dette Ting er bange for Provisorer. Det synes mig at maatte stærke Regeringens Politikk, give den Blod paa Tandens, bibringe den den Mening, at i dette Ting kan den sætte igennem, hvad den vil, naar den blot truer med provisoriske Love. Det kan godt være — jeg ved ikke, om det vil være rigtig at antage det — at hvis vi nægtede dette Forslag om de 40,000 Kr., vilde Regeringen svare med en provisorisk Finansloov. Det ved jeg ikke, men jeg ved, at hvis Flertallet i denne Sal havde holdt, hvad det lovede Vælgerne, nemlig at give dem gode Reforme, saa kunde det have taget Kampen mod Ministeriet og dets Venner op med Held. Det Parti, som er Flertal i denne Sal, dannede sig jo som „Venstrereformpartiet“. Jeg skal derom sige, at jeg har endnu ikke set Reformerne, jeg har endnu ikke set Programmet indløst; heller ikke paa dette Punkt har jeg set, at Løfterne ere blevne holdte. Jeg har endnu ikke set, at Venstre har virket som Reformparti. Hvis det var stet, hvis dette Flertal havde staaet i en saadan Rapport til Folket, at Folket sagde: Det er vort Liv og Vælfærd, vort timelige Vel om at gøre at sende de Mænd tilbage til Tinget igen, hvis vi havde faaet en Kamp paa det sociale Spørgsmaal, hvis Befolkningen var